

καὶ ἀπόχρῳσιν· ἢ ὅπως αἱ καθ' ἐσπέραν δύσεις τοῦ ἡλίου μας αἰτίνες ὑπὸ νέους πάντοτε χρωμάτων μαγικούς συνδυασμούς παρίστανται.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν καρδίαν των δὲν ἔχουν τοῦλάχιστον τὴν ἀκολασίαν τοῦ Δὸν Ζουάν ἢ τὴν πρὸς νέαν μετραῖσαν δίψαν τοῦ Χασσάν, ὅστις τὴν παλαιάν

S' il la gardait huit jour, c' était déjà beaucoup.

Δὲν ἔχουν ὄχι τὸν πόθον τῆς ἀκολασίας, ἀλλὰ τὴν δύναμιν δὲν ἔχουν διὰ νὰ πετοῦν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀγκάλῃν, ὥς αἱ σκηπτοῦχοι χρυσαλλίδες πετώσιν, ὥς ἀπὸ θρόνου εἰς θρόνον, ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος καὶ ἀπὸ κάλυκος εἰς κάλυκα.

Ὁὰ τὴν ἐξαντλήσουν λοιπὸν τὴν Ἑλλάδα, θὰ τὴν καταστήσουν ξηρὰν ὥς μάγισσαν τοῦ Μεσαιῶνος ἢ ὥς ἁγίαν Θεορεσίαν, ἥτις δὲν ἐνδοεὶ πλέον τὸ βάρος τοῦ σώματός της, τόσῳ εἶχε βασανίσει τὴν θνητὴν της σάρκα ἵνα δύναται νὰ ἔλθῃ διὰ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἡδονικωτέραν μετὰ τοῦ αὐλοῦ Θεοῦ κοινωνίαν. Καὶ τῆς μὲν θερμῆς τῆς Καστιλλίας κόρης Θεορεσίας αἱ καλλοναὶ αἱ μὲν κατηναλώθησαν εἰς κόλπους ἐραστῶν—διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἁγία, ὥς τόσοι ἄλλοι ἅγιοι, εἶχον διέλθει τὸ στάδιον τῶν ὀργίων—αἱ δὲ κατεμαράνθησαν εἰς βλακώδη χριστιανικὴν αὐτοχειρίαν· ἀλλὰ τὰς καλλονάς, τοὺς θησαυροὺς, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος θὰ τὰ ἐξαργυρώσουν ὅλα οἱ ἐπίορκοι ἐρασταὶ της καὶ μὲ τσέπαις γεμάταις ἀπὸ ἔρωτα χρυσοὺν θὰ φεύγουν, ἀφίνοντες ὀπισθὲν τῶν ἐρείπιον καὶ σκελετόν.

Ὡς σύζυγοι οἱ ὅποιοι φιλοδοξοῦντες ἀμέριστον τῆς προικὸς ἐκμετάλλουσιν βασανίζουσιν τὴν γυναῖκα μέχρι θανάτου καὶ δι' ἐνὸς ἀσελγοῦς δακρύου ἐξοφλῶσι τὰς μελλούσας τοῦ φιλαργύρου ἡδονάς.

— Τί νὰ κάμω; Μοῦ πέθανε ἡ καυμένη!

Ξέρετε ποῦ θὰ καταντήσῃ ἡ μασκαράτα αὐτὴ;

Διότι μασκαράτα βασιλεύει.

Μασκαράτα κρατεῖ.

Μασκαράτα νικᾷ.

Εἰς τὴν **πώλησιν** τοῦ τόπου.

Λάβετέ το ἀπόρῃσιν.

Ὁὰ μᾶς **πωλήσουν**.

Διότι ἐστάλησαν διὰ νὰ μᾶς πωλήσουν. Πληρόνονται διὰ νὰ μᾶς πωλήσουν. Τρῶνε διὰ νὰ μᾶς πωλήσουν.

Ὅτι κάμνουν οἱ Σουλτάνοι τῆς Τουρκίας διὰ τὴν Τουρκίαν, προπορασκευάζοντες αὐτὴν ὥς *μαλεμπή* ἢ *μπακλαβάρ* καὶ ἀνοίγοντες καὶ λεπτύνοντες μέχρι τριχὸς τὸ φύλλον τοῦ γλυκύσματος, διὰ νὰ μὴ σκαλώσῃ κάπου εἰς τὸν λεπτόν οὐρανίσκον τοῦ Ῥώσου ἢ τοῦ Αὐστριακοῦ, τὸ ἴδιον γίνεται ἐν Ἑλλάδι, προπορασκευάζεται καὶ αὐτὴ νὰ προσφερθῇ ὥς *μπεζες* πρὸς τὴν Ῥωσίαν ἢ τὴν Αὐστρίαν.

Πῶς ὑποφέρουν νὰ κάμουν τὸν μασκαρᾶν τόσον ἥδη καιρόν.

Καὶ πῶς δὲν τοὺς ἐννοεῖ ὁ λαός.

Δικαίως ἀπεκάλει εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον Ῥιστόρη. Ὅπως ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡθοποιὸς καὶ γραῖα παρίστανει τὴν Φαῖδραν ἢ τὴν Μήδειαν, οὕτως οἱ συνάρχοντες τοῦ Κουμουν-

δούρου παρίστανουν τὸν ἐραστὴν τῆς Ἑλλάδος ἐνῶ εἶναι οἱ προδότες αὐτοῦ.

Τίς θὰ τοὺς ἀφαιρήσῃ τὸ προσωπεῖον;

Τότε ἕνας ὁλόκληρος λαὸς θὰ ἐξυπνήσῃ καὶ δὲν θὰ πιστεύῃ ὅτι εἴκοσι τῶρα ἔτη παρίστατο θεατὴς μιᾶς συμμορίας μασκαράδων, οἵτινες γλεντοῦσαν δαπάνη του, ὅπως τὸ Γαϊτανάκι χορεύει καὶ διασκεδάζει δαπάνη σας.

Ἐκεῖνος ὅστις θὰ διακόψῃ τὸ γλέντι αὐτό, ὅπως οἰκοδεσπότης ἐπανερχόμενος εἰς κτῆμα ὅπερ νέμονται λησταί, ταραττῇ τοὺς κύκλους των καὶ τρέψει κατησχυμμένους εἰς φυγὴν, ἐκεῖνος ἔσται ὁ σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν πέμπωται ὁ τόπος αὐτός νὰ εὕρῃ ποτε **σωτῆρα**.

Καλειμπάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

— Ποία ἡ διαφορὰ μετὰξὺ αὐλῆς καὶ σταύλου;

— Ὅτι ὁ σταῦλος εἶναι τὸ περιέχον καὶ ἡ αὐλὴ τὸ περιεχόμενον.

Σπεύσατε νὰ θαυμάσητε εἰς τὰς φωτογραφικὰς πινακίδας τοῦ κ. Μωραῖτου ἕνα Σταυλίτην με σπαθί καὶ τρικαντό, πολὺ ὁμοιάζοντα ἕνα Γραμματιδεὰ τῆς αὐλῆς.

Ἡ κ. Σερπιέρη τὴν ἐσπέραν τοῦ τελευταίου χοροῦ της νομίζουσα ὅτι ὑπὸ τὸ μεσοφούστανον τῆς *Ἑστιάδος* Σοφίας κρύπτεται ὁ κ. Ῥοῖδης ζητεῖ νὰ εὐφρολογήσῃ ὅλγον μετ' αὐτοῦ.

Ὁ κ. Ῥοῖδης, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ πρὸς τὸν κ. Βλάχον τρυφερότης,

— Κυρία μου, ἀπαντᾷ, καλλιτέρα νὰ μὲ ὀνομάσητε ληστήν, πατροκτόνον, ἂν θέλετε, παρὰ νὰ μοὶ ἀποδώσητε ἄρθρα τοῦ κ. Βλάχου.

Τώρα περιμένομεν ὁ κ. Βλάχος νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς Κυρίας Σερπιέρη, διότι ἐφαντάσθη ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γράφῃ ὁ Ῥοῖδης ὡς αὐτός.

Ἀκούσας ὁ κ. Ῥοῖδης τὴν περὶ τοῦ διωξίματος τῶν ξένων ἀπολογίαν τοῦ κ. Τσιγγροῦ — ὅτι τὸ κάμνει καὶ ὁ κ. Κόρμπιτ — δὲν εἶναι παράξενο εἶπε νὰ διοῦμε τὸν Τσιγγρόν μὲ καμμία ντάμα μαζὺ κολλητὰ εἰς ἕνα γαῖδουράκι ἐπάνω καὶ εἰς τοὺς ξενιζομένους διὰ τὸ θέαμα ν' ἀπαντᾷ: — Αὐτὸ τὸ κάμνουν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας.

Ἡξεύρετε δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ κ. Τσιγγροῦ, πάλιν κατὰ τὴν 1ην ἐδιώχθησαν οἱ προσκεκλημένοι, ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κοτιλλίου, τὸ ὅποιον ἄλλοι μὲν ἐξηκολούθησαν καθ' ὁδόν, ἄλλοι εἰς τὰς κλῖνας των καὶ ἄλλοι—οἱ εὐτυχέστεροι—εἰς τὰς φιλοξενωτάτας αἰθούσας τοῦ κ. Δουρούτη.

Διότι εἶναι ἀπαίσιον νὰ κόβεται ὁ χορὸς εἰς τὸ ζενιθ τῆς ζάλης καὶ τῆς μέθης του.

Οἱ εὐφυνέστεροι τῶν προσκεκλημένων περιωρίζοντο νὰ λέγωσιν ὅτι:

— Οἱ χοροὶ τῆς κ. Τσιγγροῦ τελειοῦνται ὅταν ἀρχίζουσιν τῆς κ. Δουρούτη.